

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570722912/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Den Lyneborgske Hede

Da vi havde et Stykke Vei af ti Miles Længde giennem lutter Lyng for os til *Celle*, sadde vi allerede Klokken 4 om Morgenen alle paa Vognen, og rullede ud af Staden, omtrent en Fierdingvei – da Vognen pludselig gik i tu. Ingen af os leed mindste Skade ved denne Leilighed, Damerne slap med en smule Skræk. Medens vi vare beskæftigede med at sætte Hiulene i Stand igien, kom en fremmet Herre i en prægtig engelsk Vogn forbi, og befoel sin Kudsk og Tiener hielpe os. Imidlertid gik jeg i Forveien. Den ganske nye Natur her – saa udskregen den for Resten er – fristede mig til nøiere Bekiendskab. Overalt fra min Barndom af var det eet af mine Livønsker, engang at giennemvandre en Ørk. En saadan Egn uden Høie, altsaa og uden Dale, uden vilde eller tamme Løv-Vexter, uden Søer, uden Bække, uden Tegn til Beboelse – kan lignedes med en Foliant som bestaaer af lutter rene Blade. Hvo der ikke har lært at skrive er i Forlegenhed med en slig – den maae nødvendigens kiede enhver blot Læser. Den derimod, som selv er i stand til at frembringe noget sort paa hvidt, fornøier sig ofte meer over en saadan Bog end over mangen nok saa veltrykt Quart eller Octav – og mangen Skrivpapiers-Subscribent, som selv har lært at skrive, saae vist heller ved sit Exemplars Giennembladning, at alt det trykte var reent borte. Jeg for min Part i det mindste har een og samme Smag i Naturen og Kunsten, i Henseende til Egne og i Henseende til Malerier, musicalske Compositioner og belletristiske Værker: enten noget usædvanlig ypperligt eller – slet intet.

Jo længer jeg kom frem i min Ørk, jo behageligere og interessantere blev den mig. Rigtig nok opdagede mit udvortes Øie intet uden Lyng og hist og her enkelte vantrevne Naaletræer – alt omkring mig laae udstrakt i en uafseelig sortegraae nøgen Flade. Men desflere skønne Særsyn svævede forbi mit indre Øie i tusinde uforstyrrede Phantasier. Snart kom mig en langskægget Eremit, en ærværdig gammel Dervisch med Vand i sin hule Haand, snart en forvildet Prinds af China, snart en flygtende Princesse af Tiflis, snart en Pillegrim, der ved hvert tredie Skridt fremad gjorde eet tilbage, snart en vandrende Ridder, snart tre pjaltede Propheter, snart fyrretive rædsomme Røvere,

snart en heel Caravane med alle sine Dromedarier, snart alle Israels Børn, sex hundrede tusinde i Tallet, forbi – jeg havde neppe Tid til at hilse paa dem allesammen med et Nik, som sagde, at jeg kiendte dem – da pludselig den hele Scene gik op i en almindelig Støv eller Sand-Røg! En Larm under mig og over mig og om mig forstyrrede saa aldeles min Opmærksomhed, ved paa een gang at trække den opad, nedad og til Siderne, at jeg med lukte Øine ligesaa got vilde have seet alt hvad jeg saae – hist strede to frygtelige Kriqshære i det eene Hjørne, her Caravanen mod Røverne i det andet, Trolde og Kiemper i det tredie og den aldrig noksom berømte Ridder af Mancha med al Verdens Faar, Gieder, og Veirmøller i det fierde. Min Ørk var i dette Øieblik saa befolket, at jeg halv begyndte at frygte for Mangel paa Plads, da Raslingen af en Vogn tæt bag mig døvede al den øvrige Larm – jeg sprang til Siden – Røgen og alt hvad deri mylrede var borte, og jeg saac intet – uden den nysomtalte Herre, som lod holde stille, i det han gjorde mig en Compliment og bad mig tage Sæde hos sig.

Jeg giengjeldte hans Tilbud med en meget forbindlig Taksigelse – men tilgiv mig, min Herre! (lagde jeg til) det forundrer mig, at en Mand af Deres fyrige Udseende (han lod til at nærme sig de halvtredsindstive) kan lade sig age giennem en Egn som denne? Besad jeg end alle Verdens engelske Equipager – den har for mange Fortryllelser for mig til, at jeg ikke skulde at foretrække giennemvandre den til Fods, med mindre Podagra netop bandt mig til min Chaise.

„Besynderligt!“ sagde han med et Smil, og betragtede mig nøi-
ere – „De er den første Beundrer af denne Hede, jeg har funden
paa mine Reiser. Jeg selv er vel kommen over tyve Gange denne
Vej; men uden at opdage mindste Fortryllelse paa samme“ –

„Førlad mig! men De har maaskee ikke gjort dens Bekiend-
skab – ikke engang det første Skridt til samme, ved at stige ud af
Deres Vogn?“ –

„Var det ikke saa hedt,“ sagde han, „De overtalte mig til at
forsøge det“ –

„*C'est le premier pas qui coûte*“ – sagde jeg –

„Var jeg ikke saa træt“ – endte han med et Buk – og lod atter
kiøre til. Vognen rullede bort – den blev mindre og mindre, og